

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 5C/429/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6310208470
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslava Vaňová
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2018:6310208470.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno v konaní pred sudkyňou Mgr. Miroslavou Vaňovou, v právnej veci žalobcu: S. F., nar. X.X.XXXX, trvale bytom H. XXX/X, Y., zastúpeného PhDr. Mgr. Petrom Rosputinským, PhD., advokátom, so sídlom Kukučínova 18, Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 40.056,- Eur, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 20.419,75 Eur **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 13.177,74 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu **z a m i e t a .**

IV. Žalovanému súd náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 30.11.2010 bola na tunajší súd doručená žaloba žalobcu zo dňa 26.11.2010, ktorou sa žalobca domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 10.056,- Eur; tiež aby bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 30.000,- Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; a zároveň aby bol žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania.

2. Svoju žalobu žalobca zdôvodnil tým, že dňa 6.5.2010 doručil na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), pričom do dňa podania tejto žaloby nedošlo k uspokojeniu jeho nároku o uplatnenú náhradu škody a to ani čiastočne. Svoj nárok na zaplatenie náhrady škody uplatnenej podľa § 8 ods. 5 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. si uplatňuje ako škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, ktorá vec bola postúpená inému orgánu. Uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. Tp/15/2007 zo dňa 15.3.2007 som bol dňa 13.3.2007 vzatý do väzby a v tejto som zotrval do 4.6.2008, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/108/2007-298 zo dňa 7.4.2008, v ktorom uznesení súd postúpil trestnú vec vedenú voči jeho osobe na OR PZ, Okresný dopravný inšpektorát Brezno, pretože sa nejedná o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť posudzovaný ako priestupok. Jeho trestné stíhanie, ale hlavne vzatie do väzby, malo a aj v súčasnosti má negatívne následky na celú jeho rodinu. Už samotné rozhodnutie o vzatí do väzby ovplyvnilo existenciu nielen jeho, ale celej jeho rodiny, manželky H. a detí Y., H. a S., ktorí boli vystavovaní neustálym komentárom a opovrhovaniu zo strany okolia, deti vystavované výsmechu v škole a kategorického zaraďovaniu ich správania ako správania „kriminálnikov“ ako biologickému predpokladu a to len z dôvodu snahy ochrániť verbálne útoky na jeho osobu. Trestné stíhanie, ktoré

sa viedlo voči jeho osobe a v dôsledku ktorého bol vzatý do väzby bolo za pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 138 a) Trestného zákona ktorého sa mal dopustiť tým, že ako vodič motorového vozidla značky Škoda 105GL, ev. č. BB-XXXAD modrej farby dňa XX.X.XXXX potom, čo mal byť príslušníkom OO PZ Podbrezová nadstrážmajstrom R.T. stojacim strede jazdného pruhu pred križovatkou na ulici Sládkovičova v Podbrezovej vyzvaný, aby zastavil vozidlo, tak neurobil, neznížil rýchlosť a ani nezmenil smer jazdy a vozidlo namieril na nadstrážmajstra R.T., ktorý pred ním uskočil vľavo a následne s veliteľom hliadky ppráp. J.B. predmetné vozidlo prenasledovali a našli ho opustené na ulici Sládkovičova v Podbrezovej, pričom nstržm. R.T. neutrpel zranenie vyžadujúce lekárske ošetrovanie a ktorý skutok obžaloba kvalifikovala ako pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Celé trestné stíhanie ako aj vykonané dokazovanie je neurčité, na ktorú skutočnosť poukázal aj Okresný súd Brezno pri rozhodovaní. Spoločenská nebezpečnosť tohto jeho konania bola však taká veľká, že odôvodňovala jeho vzatie do väzby ako aj zotrvanie vo väzbe počas 450 dní, t.j. 15 mesiacov. Nikoho z jeho okolia, kde býval, nezaujímala absurdita tejto situácie, ale zaujímala ich iba skutočnosť, že je vo väzbe a či je to za skutok, ktorý mu bol kladený za vinu alebo za krádež, podvod alebo vraždu, to im už bolo jedno. Následok bol a je ten istý, je úplne odsúdený okolím, susedmi, spolupracovníkmi a kategoricky zaradený do kriminálneho prostredia. Ani po jeho prepustení z väzby sa ataky okolia nezmiernili a neustále je spolu s rodinou vystavený psychickému teroru zo strany okolia. Celé trestné stíhanie spojené s jeho väzbu v trvaní vyše 15 mesiacov dostalo jeho rodinu do úplnej sociálnej krízy, v ktorej sa nachádzajú aj v súčasnosti. Pred rozhodnutím o vzatí do väzby bol zamestnancom spoločnosti BIOTIKA a.s. Odo dňa 1.7.2006 bol ako zamestnanec uznaný za práceneschopného a pracovný pomer skončil výpoveďou ku dňu 31.3.2007. Jeho pracovný pomer neskončil v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním, či jeho vzatím do väzby, ale mal možnosť sa zamestnať v obchodnej spoločnosti so sídlom vo Vlkanovej ako pomocný pracovník a údržbár od mesiaca apríl 2007, kde z dôvodu jeho vzatia do väzby nastúpiť nemohol. Po prepustení z väzby mal snahu zamestnať sa, ale „kriminálnika“ zamestnať nikto nechce a už vôbec nie v tejto dobe, keď je väčší dopyt po práci ako ponuka. Finančná situácia jeho rodiny je v žalostnom stave. Má 3 deti ako živiteľ rodiny je nezamestnaný. Manželka H. bola nútená požiadať o pomoc v hmotnej núdzi, na základe ktorej žiadosti jej bola priznaná dávka vo výške 256,80 Eur odo dňa 1.2.2010. Táto jeho zlá situácia by nenastala nebyť jeho „absurdného“ väzobného trestného stíhania v trvaní 450 dní, t. j. vyše 15 mesiacov. Na margo trestného stíhania poukázal na skutočnosť, že do dnešného dňa s jeho osobou nebol v priestupkovom konaní prejednaný skutok, ktorý mu bol kladený za vinu v trestnom konaní. Z uvedených dôvodov si uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenú rozhodnutím o väzbe, ktorú škodu si uplatňuje podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ako skutočnú škodu spočívajúcu v strate na zárobku počas trvania väzby. Jeho pracovný pomer v spoločnosti BIOTIKA a.s. síce skončil, ale nebyť jeho vzatia do väzby, nastúpil by ako pomocný pracovník a údržbár v spoločnosti so sídlom vo Vlkanovej, kde by dosahoval mzdu minimálne vo výške minimálneho mzdového nároku. Z tohto dôvodu si uplatňuje nárok na náhradu mzdy nielen za obdobie, ktoré strávil vo väzbe, ale vzhľadom na skutočnosť, že ani do dnešného dňa prácu nemá, čo je v príčinnej súvislosti s jeho vzatím do väzby, preto si uplatňuje náhradu straty na zárobku až do času podania tejto žiadosti, t.j. do konca mesiaca apríl 2010. Pri výpočte škody vychádzal zo stanovenej výšky minimálnej mzdy upravenej v súlade so zákonom č. 90/1996 Z.z., ktorá bola na rok 2007 a 2008 upravená vo výške 240,- Eur, na rok 2009 vo výške 295,50 Eur a pre rok 2010 vo výške 307,70 Eur. Do väzby bol vzatý v mesiaci marec 2007 a skončila v mesiaci jún 2008, čo je 16 kalendárnych mesiacov, preto je náhrada straty na zárobku za čas strávený vo väzbe vyčíslená vo výške 3.840,- Eur. Náhrada straty na zárobku od mesiaca júl 2008 až do mesiaca apríl 2010 je vyčíslená na sumu 6.216,80 Eur. Celkom si náhradu za stratu na zárobku uplatňuje vo výške 10.056,80 Eur. Rovnako si uplatňuje podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. aj nemajetkovú ujmu vo výške 30.000,- Eur, a to vzhľadom na skutočnosť, že škoda spočívajúca v strate na zárobku nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola vzatím do väzby a zotrvaním v nej 450 dní spôsobená. Opätovne poukazuje na skutok, ktorý mu bol kladený za vinu a predovšetkým dĺžku jeho zotrvania vo väzbe za tento skutok. Morálna ako aj materiálna ujma, ktorá mu nezákonným rozhodnutím vznikla, je nepochybná a ani nie je vyjadriteľná v peniazoch. Nárok na náhradu škody, ktorý si touto cestou uplatňuje je len určitou paušálnou satisfakciou pre neho a jeho rodinu. 450 dní strávených v cele mu však nikto nikdy nevráti a nenahradí. Následok, ktorý nezákonným rozhodnutím nastal je aj tak nenapraviteľný.

3. Dňa 24.3.2011 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 17.3.2011, v ktorom okrem iného uviedol, že s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že predpokladom

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe je splnenie nasledovných podmienok: vzatie do väzby (a následné zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby alebo postúpenie veci inému orgánu), vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzatím do väzby a vzniknutou škodou. Uvedené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené kumulatívne. Zodpovednosť štátu za škodu vzniká len v prípade, ak sú všetky tieto podmienky splnené. Ak čo len jedna z uvedených podmienok nie je splnená, základ nároku nie je daný. Vychádzajúc z obsahu podkladov, ktoré mal žalovaný k dispozícii v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, ako aj v štádiu súdneho konania, má žalovaný za to, že v uvedenej veci nie je preukázané splnenie zákonom stanovených podmienok pre možnosť postupu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a teda pre riadne uspokojenie nároku žalobcu. Zodpovednosť štátu ani základ nároku žalobcu v predmetnej veci nie je daný. Je nutné podotknúť, že žalobca bol vzatý a ponechaný vo väzbe s ohľadom na osobu žalobcu, ktorý bol viackrát súdom trestaný pre rôznu úmyselnú trestnú činnosť (v čase rozhodovania o vzatí do väzby bol 6-krát súdom trestaný za trestné činy ublíženia na zdraví, marenia výkonu úradného rozhodnutia, útoku na verejného činiteľa výtržníctvo, násilie proti skupine obyvateľov a jednotlivcovi). Pokus predmetného trestného činu, z ktorého bol obžalovaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Brezno pod spi. zn. 1T/108/2007, mal spáchať počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia za inú trestnú činnosť (skúšobná doba na podklade trestného rozkazu Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/63/2005 so skúšobnou dobou do 1.12.2007) a okrem toho sa proti nemu viedlo na Okresnom súde Brezno trestné konanie za 2 úmyselné prečiny, ktorých sa mal taktiež dopustiť počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia. Žalovaný v súčasnosti nedisponuje informáciou o ich právoplatnom skončení. Vychádzajúc z uvedeného žalovaný trval na tom, že žalobca si svojim spôsobom života a páchaním predchádzajúcej trestnej činnosti sám zavinil väzbu, keďže výlučne svojím konaním vytvoril atmosféru nedôvery voči svojej osobe, že bude ďalej páchať trestnú činnosť, čím je v prípade jeho trestného stíhania daný automatický dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného zákona aj pro futuro. Preto zodpovednosť štátu za prípadnú škodu žalobcu nemohla vzniknúť. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti nie je možné v žiadnom prípade považovať zlú finančnú situáciu žalobcu a jeho rodiny za následok väzobného trestného stíhania. Tvrdenie žalobcu, že mal snahu zamestnať sa, pričom po prepustení z väzby ho už ako kriminálnika nikto nechcel zamestnať, najmä v súčasnej dobe, keď je väčší dopyt po práci ako ponuka, taktiež neobstojí, nakoľko doterajší život a správanie, ktoré žalobca viedol, tomu nenasvedčuje. Preto žalobcov predpoklad o tom, že by bol zamestnaný, treba považovať za nesprávny zo subjektívnych dôvodov na strane žalobcu (alkoholizmus, mnohonásobné odsúdenia), ale aj z objektívnych dôvodov na pracovnom trhu (vysoká nezamestnanosť, následky hospodárskej krízy). Preto nie možné vidieť príčinnú súvislosť medzi väzbou žalobcu a škodou, ktorú popisuje vo svojej žalobe. Súčasne žalovaný upozornil na skutočnosť, že v predmetnom trestnom konaní znalec MUDr. Marek Zelman konštatoval závislosť žalobcu na alkohole, pričom v prípade odsúdenia žalobcu navrhoval uloženie ochranného liečenia trvajúc na jeho priebehu v podobe ústavnej liečby. Vzhľadom na uvedené možno požadovanú výšku škody považovať za zjavne neprimeranú a nepreukázanú.

4. Dňa 22.8.2012 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 17.8.2012, v ktorom okrem iného uviedol, že naďalej trvá na tej skutočnosti, že rozhodnutie o väzbe bolo nezákonné. Stanovisko žalovaného prezentované na pojednávaní, že si žalobca zavinil väzbu sám sa nezakladá na pravde a je len účelovým argumentom žalovaného v snahe vyhnúť sa zodpovednosti a v konečnom dôsledku zaplata škody uplatnenej žalobcom v tomto konaní. Jeho konanie nevykazovalo znaky žiadneho trestného činu, preto ani nemohla existovať obava, že by mal v nejakej trestnej činnosti pokračovať a už vôbec nie v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala jeho zotrvanie vo väzbe v trvaní 15 mesiacov. Opakovane poukázal na skutočnosť, že konanie, ktoré mu bolo kladené za vinu, doposiaľ nebolo prejednané ani ako priestupok. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku na náhradu škody z titulu straty na zárobku trval na svojej žalobe v plnom rozsahu. Vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal na súčasné znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o nezákonnej väzbe daná, a to vo výške najmenej 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy v národnom hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody bez ohľadu na dokazovanie vzniku škody a jej výšky. Z vyššie uvedených dôvodov trval v plnom rozsahu na zaplatení náhrady škody vo výške 10.056,- Eur z titulu náhrady straty na zárobku. Vo vzťahu k nároku uplatneného z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- Eur trval na svojej v žalobe minimálne vo výške upravenej súčasnou právnou úpravou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.

5. O žalobe žalobcu rozhodol tunajší súd rozsudkom č.k. 5C/429/2010-73 zo dňa 26.9.2012, ktorým konanie v časti nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- Eur a v časti náhrady straty na zárobku vo výške 475,75 Eur zastavil. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 153,02 Eur. Svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca si svojim spôsobom života a páchaním predchádzajúcej trestnej činnosti sám zavinil, že bol vzatý a držaný vo väzbe a výlučne svojím konaním si privodil nedôveru voči svojej osobe. Súd nevzhladol príčinnú súvislosť medzi škodou žalobcu v dôsledku nemožnosti sa zamestnať a jeho vzatím do väzby. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

6. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom okresnému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie a nezrozumiteľnosť. Nárok uplatnil podľa § 8 ods. 5 písm. c) zák. č. 514/2003 Z.z. ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe, pretože žalovaný skutok, pre ktorý bol väzobne stíhaný, nebol trestným činom, ale mal byť prejednaný ako priestupok, čo vyplýva z rozhodnutí vydaných v tomto trestnom konaní Okresným súdom v Brezne a Krajským súdom v Banskej Bystrici. Okresný súd nesprávne právne vec posúdil, keď konštatoval, že v dôsledku predchádzajúceho spôsobu života nárok nevznikol s odkazom na § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. Nárok na odškodnenie patrí, aj keď je rozhodnutie o väzbe zákonné, lebo podmienkou zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe bola skutočnosť, že trestné stíhanie bolo zastavené. Na žalobcovi bola väzba vykonaná, žalobcovi vznikla škoda, ktorú uplatnil. Príčinná súvislosť medzi škodou a rozhodnutím o väzbe bola splnená. Akékoľvek správanie žalobcu v minulosti nezbavuje súd povinnosti skúmať podmienky väzby. Odôvodnením, ktoré použil okresný súd, by nemusel skúmať zákonnosť väzby a platila by prezumpcia viny. Keby bolo správanie žalobcu nebezpečné pre spoločnosť, nebol by prípad postúpený Okresnému dopravnému inšpektorátu ako priestupok, ktorý doteraz nebol prejednaný. Nezrozumiteľnosť rozhodnutia vyplýva z odôvodnenia v časti späťvzatia žaloby na náhradu škody. Podľa napadnutého rozsudku predmetom konania zostal len nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku 9.580,- Eur. Žalobca na pojednávaní 05.09.2012 žalobu na náhradu škody znížil na sumu 9.580,25 Eur, vypočítanú podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. za obdobie od 13.03.2007 do 31.12.2007 podľa výpočtu 294 dní x 20,75 Eur (1/30 priemernej nominálnej mzdy v národnom hospodárstve v roku 2006) a za obdobie od 01.01.2008 do 04.06.2008 podľa výpočtu 156 dní x 22,29 Eur (t.j. 6.100,50 Eur + 3.477,24 Eur = 9.580,25 Eur). Tento nárok vyčíslil „per analógia“ za každý začatý deň pozbavenia svojej osobnej slobody, lebo platná právna úprava v čase uplatnenia nároku nestanovila minimálnu výšku nároku na náhradu škody ako nemajetkovej ujmy. Práve preto poukazyval aj v podaní z 17.08.2012 na § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v aktuálnom znení, aby bolo dostatočne zrozumiteľné, že sa jedná o náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy. Podľa § 17 sa vždy jedná o škodu vo forme skutočnej škody, ušlého zisku alebo nemajetkovej ujmy. Ušlý zárobok a jeho priznanie sa neviaže na to, či bol pred vzatím do väzby zamestnaný alebo nie. Žalobca mal možnosť nastúpiť do práce ako pomocný pracovník a nebyť škodnej udalosti dôvodne očakával príjem vo výške minimálnej mzdy pri zaradení do 1. stupňa náročnosti práce.

7. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č.k. 16Co/385/2012-98 zo dňa 23.5.2013 rozsudok Okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vyčítal okresnému súdu, že za daného procesného stavu nemohol zastaviť konanie v časti náhrady škody vo výške 475,75 Eur a že v zamietajúcej časti nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré je preto nepreskúmateľné. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že okresný súd sa v odôvodnení rozsudku riadne nevysporiadal s procesným podaním žalobcu zo dňa 17.8.2012 (č.l. 54-55), ktorým žalobca zotrval na uplatnenej náhrade škody vo výške 10.056,- Eur z titulu náhrady straty na zárobku, a ktorým upravil a odôvodnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď namiesto pôvodne požadovanej sumy 30.000,- Eur žiadal priznať sumu podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 01.01.2009 do 31.12.2012. Uplatnenú nemajetkovú ujmu vo výške 9.580,25 Eur žalobca špecifikoval na pojednávaní 05.09.2012 (č.l. 62, 63). Za uvedeného procesného stavu nemohol okresný súd zastaviť konanie v časti náhrady škody vo výške 475,75 Eur ako rozdielu medzi v žalobe uplatnenou sumou 10.056,- Eur a sumou 9.580,25 Eur, pretože sumu 9.580,25 Eur žalobca uplatnil ako nemajetkovú ujmu. Okresný súd mohol z toho dôvodu čiastočne zastaviť konanie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a iba vo výške, ktorá zodpovedala rozdielu medzi pôvodne uplatnenou sumou 30.000,- Eur a sumou 9.580,25 Eur, čo však neurobil, pretože vec nesprávne posúdil. Ako dôvody zamietnutia nároku na náhradu škody (uplatneného vo výške 10.056,- Eur, resp. podľa okresného súdu 9.580,25 Eur) okresný súd uviedol, že pokiaľ žalobcovi vznikla škoda v dôsledku nemožnosti zamestnať sa pre väzobné trestné stíhanie, medzi touto škodou a vzatím do väzby nie je príčinná súvislosť a zodpovednosť štátu ako základ nároku nie je daná. Svoje rozhodnutie v tejto

časti však bližšie nezdôvodnil, preto je jeho odôvodnenie nepreskúmateľné tak z hľadiska skutkového posúdenia ako aj právneho hodnotenia uplatneného nároku. Odvolací súd okresnému súdu uložil v ďalšom zamerať dokazovanie a vysporiadať sa riadne s uplatnenými nárokmi, a to s každým samostatne, prihliadajúc pritom na čiastočné späťvzatie žaloby pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy.

8. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie. V dovolaní uviedol, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm. e) a f) O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. Zároveň poukázal na to, že konanie podľa jeho názoru je postihnuté aj inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O podanom dovolaní žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Cdo/280/2013 zo dňa 29.3.2016, ktorým dovolanie odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené preto zhrnul, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

9. Dňa 7.11.2016 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu zo dňa 4.11.2016, v ktorom uviedol, že žalobca vzal v minulosti svoju žalobu späť v sume 20.419,75 Eur v časti nemajetkovej ujmy. Pre odstránenie prípadných pochybností a po predchádzajúcej konzultácii so žalobcom si žalobca v tomto súdnom konaní uplatňuje proti žalovanému sumu vo výške 10.056,- Eur ako náhradu škody z titulu náhrady straty na zárobku a sumu vo výške 9.580,25 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy.

10. Dňa 22.11.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu zo dňa 20.11.2017, v ktorom okrem iného uviedol, že popiera skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca údajne nebol pred vzatím do väzby zamestnaný, a preto je jeho nárok na náhradu straty na zárobku údajne nedôvodný. Uviedol, že bol zamestnancom Biotika, a.s. so sídlom v Slovenskej Ľupči až do 30.6.2006, pričom jeho pracovný pomer skončil pre zdravotné dôvody. Žalobca bol dočasne pracovne neschopný už v marci 2006 a v máji 2006, pričom mu boli vyplácané nemocenské dávky podľa potvrdenia sociálnej poisťovne zo dňa 1.3.2007. Po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti mal žalobca prisľúbenú možnosť nastúpiť späť k zamestnávateľovi Biotika, a.s. so sídlom v Slovenskej Ľupči, ak by sa tak rozhodol. Zároveň uviedol, že z potvrdenia sociálnej poisťovne zo dňa 1.3.2007, ktoré doložil, je možné vyrátať priemernú výšku mzdy žalobcu za sledované obdobie, ktorá bola približne vo výške 11.600,- Sk, t.j. po prepočte konverzným kurzom vo výške cca 385,- Eur, čo predstavuje približne 160 % minimálnej mzdy za sledované obdobie rokov 2006 a 2007. Z uvedeného vyplýva, že čistý priemerný mesačný zárobok žalobcu pred jeho vzatím do väzby bol podstatne vyšší ako minimálna mzda, t.j. suma náhrady straty na zárobku uplatnená žalobcom v tomto súdnom konaní, ktorá skutočnosť v plnom rozsahu odôvodňuje žalobcom uplatnenú výšku náhrady straty na zárobku.

11. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorým bol zrušený Občiansky súdny poriadok (§ 473 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), v ktorom v prechodných ustanoveniach v § 470 ods. 1 je zakotvené, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V § 470 ods. 2 prvej vete CSP sa uvádza, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. V zmysle § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konanie v súdnej veci, ktoré začalo pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP.

13. Súd nariadil vo veci niekoľko pojednávanií, na ktorých súd vykonal dokazovanie, a to výsluchom žalobcu a oboznámil sa s prednesmi právneho zástupcu žalobcu a povereného zamestnanca žalovaného, tiež vykonal a oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré do spisu doložili strany sporu, resp. ktoré zaobstaral súd na návrh strán, a to žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 30.04.2010 z č.l. 13-16 vrátane fotokópie doručenky adresovanej Ministerstvu spravodlivosti SR z č.l. 18, uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 1T/108/2007 zo dňa 07.04.2008 z č.l. 19-21, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/135/2008 zo dňa 04.06.2008 z č.l. 22-23, potvrdenie o prepustení z výkonu väzby zo dňa 04.06.2008 z č.l. 24, rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Brezne zo dňa 02.03.2010 z č.l. 25, odpis z registra trestov zo dňa 03.05.2012 z č.l. 46, potvrdenie E. H. Biotika a.s. zo dňa 17.05.2016 z č.l. 186, potvrdenie J. L. zo dňa 07.01.2017 z č.l. 186 p.v, potvrdenie Sociálnej poisťovne zo dňa 01.03.2007 z č.l. 187, potvrdenie Sociálnej poisťovne, pobočka BB zo dňa 23.07.2008 z č.l. 187 p.v, potvrdenie o príjmoch žalobcu za rok 2006 zo dňa 22.01.2007 z č.l. 188, pracovný posudok na žalobcu zo dňa 24.03.2003 z č.l. 188 p.v., čestné prehlásenie Y. F. z č.l. 196-197, čestné prehlásenie H. F. zo dňa 14.01.2018, oboznámil sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Brezno 0Tp/15/2007 a to najmä návrh na vzatie do väzby zo dňa 14.03.2007 z č.l. 32-33, uznesenie sudcu Okresného súdu Brezno pre prípravné konanie č.k. Tp 15/2007 zo dňa 15.03.2007 z č.l. 37-39, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2Tp/34/2007 zo dňa 04.04.2007 z č.l. 46-47, žiadosť o prepustenie obvineného z väzby zo dňa 12.04.2007, s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Brezno 1T/108/2007 a to najmä obžaloba zo dňa 20.06.2007 z č.l. 150-152, žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 26.05.2007 z č.l. 161-164, uznesenie Okresného súdu Brezno zo dňa 18.07.2007 sp.zn. 1T/108/2007 z č.l. 175, potvrdenie o dočasnej PN vystavené dňa 03.07.2006 z č.l. 177, pracovný posudok zo dňa 14.07.2006 vystavený spoločnosťou Biotika a.s. z č.l. 178, rozhodnutie riaditeľa Spojenej strednej školy Banská Bystrica zo dňa 18.04.2007 z č.l. 179, rozhodnutia riaditeľa Združenej strednej školy v Banskej Bystrici zo dňa 18.04.2007 z č.l. 180, potvrdenie o návšteve školy zo dňa 13.06.2007 z č.l. 181, sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu zo dňa 20.08.2007 z č.l. 182-184, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.09.2007 z č.l. 198-199, žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 07.09.2007 z č.l. 201, uznesenie Okresného súdu v Brezne č.k. 1T/108/2007 zo dňa 05.11.2007 z č.l. 232-233, sťažnosť voči uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 20.11.2007 z č.l. 236-239, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/261/2007 zo dňa 05.12.2007 z č.l. 248-250, sťažnosť voči uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 31.01.2008 z č.l. 270-274, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/41/2008 zo dňa 27.02.2008 z č.l. 285-288, uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 1T/108/2007-304 zo dňa 07.04.2008 z č.l. 304-305, uznesenie Okresného súdu Brezno č.k. 1T/108/2007-298 zo dňa 07.04.2008 z č.l. 298-303, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/136/2008 zo dňa 04.06.2008 z č.l. 314-315, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/135/2008 zo dňa 04.06.2008 z č.l. 316-318, pričom zistil tento skutkový stav.

14. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe zo dňa 30.4.2010 súd zistil, že toto adresoval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu Ministerstvu spravodlivosti SR, keď z pripojenej doručenky vyplýva, že táto poštová zásielka bola doručená dňa 6.5.2010, a v tejto žiadosti sú uvedené zhodné tvrdenia a skutočnosti uvádzané žalobcom v žalobe.

15. Z uznesenia Okresného súdu Brezno zo dňa 7.4.2008, č.k. 1T/108/2007-298, právoplatného a vykonateľného dňa 4.6.2008, súd zistil, že samosudca Okresného súdu Brezno v trestnej veci obžalovaného S. F. pre pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku postupuje vec obžalovaného S. F., nar. X.X.XXXX v L. L., trvale bytom Y., H. XXX/X za skutok, ktorý mal spáchať tak, že dňa XX.X.XXXX v čase približne o 14.20 hod. v obci Podbrezová na ceste č. I/66 ako vodič motorového vozidla značky Škoda 105GL, ev. č. BB-XXXAD modrej farby potom, čo bol príslušníkom OO PZ Podbrezová nadstrážmajstrom K. V. stojacim strede jazdného pruhu pred križovatkou na ulici Sládkovičova v Podbrezovej vyzvaný, aby zastavil vozidlo, tak neurobil, neznížil rýchlosť a ani nezmenil smer jazdy a vozidlo namieril na nadstrážmajstra K. V., ktorý pred ním uskočil vľavo a následne s veliteľom hliadky ppráp. E. L. predmetné vozidlo prenasledovali a našli ho opustené na ulici Sládkovičova v Podbrezovej, pričom nstržm. K. V. neutrpel zranenie vyžadujúce lekárske ošetrenie, a ktorý obžaloba kvalifikovala ako pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, Okresnému riaditeľstvu PZ, Okresnému

dopravnému inšpektorátu v Brezne, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal prejednať ako priestupok.

16. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 4.6.2008 sp. zn. 3To/135/2008 súd zistil, že podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku bola sťažnosť Okresného prokurátora v Brezne proti uzneseniu samosudcu Okresného súdu v Brezne sp. zn. 1T/108/2007 zo dňa 7.4.2008 zamietnutá.

17. Z potvrdenia o prepustení z výkonu väzby zo dňa 4.6.2008 vystaveného Ústavom na výkon väzby Banská Bystrica súd zistil, že S. F. nar. X.X.XXXX bol v čase od 13.3.2007 do 4.6.2008 vo výkone väzby, z ktorej bol dňa 4.6.2008 prepustený.

18. Z rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Brezne číslo: 2010/04943/6/KRV zo dňa 2.3.2010 súd zistil, že týmto Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Brezne rozhodol, že H. F., nar. XX.X.XXXX je občanom v hmotnej núdzi, spĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a priznáva sa jej dávka a príspevky v sume 256,80 Eur mesačne od 1.2.2010.

19. Z odpisu registra trestov žalobcu zo dňa 3.5.2012 vyplýva, že tento bol v minulosti sedemkrát súdne trestaný, a to prvýkrát v roku 1992, následne jedenkrát v roku 2000, dvakrát v roku 2002, jedenkrát v roku 2003, jedenkrát v roku 2005 a podľa posledného záznamu jedenkrát v roku 2010, pričom v štyroch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, v dvoch prípadoch je uvedené, že sa osvedčil a v jednom prípade bolo upustené od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie. Ani v jednom prípade odsúdenia nebol žalobcovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa posledného záznamu bol žalobca odsúdený Okresným súdom Brezno rozsudkom sp. zn. 1T/32/2007 zo dňa 28.7.2010, právoplatným dňa 28.7.2010, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr.zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák., kedy mu bol uložený peňažný trest 300,- Eur s náhradným trestom odňatia slobody na 2 mesiace, pričom peňažný trest bol zaplatený dňa 3.2.2011, a zároveň mu bolo uložené ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

20. Z potvrdenia zo dňa 17.5.2016 vystaveného E. H., Biotika a.s. Slovenská Ľupča 566, personálne oddelenie, súd zistil, že týmto potvrdili, že S. F., nar. X.X.XXXX, bytom H. XXX/X, Y. pracoval v ich podniku Biotika a.s. od 19.6.2002 do 30.6.2006, v roku 2007 po ukončení PN bol prijatý naspäť.

21. Z potvrdenia zo dňa 7.11.2017 vystaveného J. L., Interiér a exteriér, Vlkanovská 32/8, Vlkanová, súd zistil, že týmto potvrdil, že by bol v apríli 2007, resp. v máji 2007 zamestnan v jeho firme vo Vlkanovej S. F., nar. X.X.XXXX.

22. Z potvrdenia o peňažných dávkach, vyplatených Sociálnou poisťovňou v období od 1.1.2006 do 31.12.2006 vystaveného Sociálnou poisťovňou, pobočka Banská Bystrica dňa 1.3.2007 súd zistil, že týmto potvrdili, že S. F., nar. X.X.XXXX bolo vyplácané nemocenské v mesiaci marec 2006, máj 2006 a v období od júla 2006 do januára 2007 v celkovej výške 52.551,- Sk.

23. Z potvrdenia o poberaní nemocenského, ošetrovného a materského na účely vylúčenia povinnosti platiť poistné za obdobie od 1.1.2006 do 31.7.2007 vystaveného Sociálnou poisťovňou, pobočka Banská Bystrica dňa 23.7.2008 súd zistil, že S. F., nar. X.X.XXXX bolo vyplácané nemocenské od 1.7.2006 do 31.3.2007. Nemocenské poistenie, resp. poistný vzťah trval od 19.6.2002 do 30.6.2006 v spoločnosti Biotika a.s.

24. Z pracovného posudku zo dňa 24.3.2003 vystaveného spoločnosťou Biotika a.s. na zamestnanca S. F., nar. X.X.XXXX, súd zistil, že tento zamestnanec pracuje v podniku od 19.6.2002 na oddelení izolácie VZ 132, pričom menovaný bol prijatý na dobu určitú. Pracovník sa rýchlo zaučil. K plneniu pracovných úloh pristupuje zodpovedne. Pred nástupom do zmeny a počas pracovnej doby nebolo zistené požívanie alkoholických nápojov. Na základe dobrých pracovných výsledkov mu bol pracovný pomer zmenený na dobu neurčitú. Hodnotený má tichú kamarátsku povahu, v pracovnom kolektíve nevyvoláva konflikty.

25. Z čestného prehlásenia Y. F., nar. XX.X.XXXX, zo dňa XX.XX.XXXX súd zistil, že sa jedná o čestné prehlásenie dcéry žalobcu, v ktorom uviedla, že na otcov súd sa nemôže dostaviť, pretože pracuje vo Švajčiarsku a na Slovensku je veľmi málo, preto sa k tejto veci vyjadruje písomne. Keď chodila na

hotelovú akadémiu v Brezne, otca vzali do väzby. Bratia akurát končili základnú školu. Pamätá si, že im domov volali policajti, telefón zdvihla mama. Povedala im, kto volal a že otec je v cele v Podbrezovej. Hneď sa rozplakali a nechápali prečo. Povedala im, že mu majú doniesť základné veci. Zballili mu hygienické potreby, niečo na prezlečenie a jedlo. Išli za ním autobusom. Mysleli si, že ho môžu vidieť, no nedovolili im to. Plakali a stále nechápali, prečo otca nemôžu vidieť. Dobre si to už nepamätá, ale myslí si, že mame vysvetlili, prečo ho dali do väzby. Neskôr sa to dozvedeli aj oni. Nezastal na znamenie policajtov a jedného z nich chcel zraziť? - útok na verejného činiteľa. Neverili tomu a nechápali prečo by chcel niekoho zraziť a nezastaviť. Vždy, keď šli spolu niekde v aute, kontroloval si papiere, atď., aby bolo všetko v poriadku, ak ich náhodou stopnú niekde policajti, vždy im predsa aj zastal. Verili, že je to určite len nejaké nedorozumenie a že za chvíľu príde domov. Neskôr im oznámili, že ho prevážajú do väzby do Banskej Bystrice. Bolo to pre nich šok, pretože mysleli, že na druhý deň príde domov. Pravidelne chodili na návštevy. Návštevy boli počas týždňa, takže vymeškali aj pár hodín v škole. Na prvú návštevu nikdy nezabudne. Bola s nimi aj prastarká. Prešli kontrolou, dvorom vo väznici a potom čakali za sklom, kde prišiel otec a mohli sa s ním porozprávať len cez telefón. Všetci plakali bolo im ľúto, že otca nemôžu objasť. Prastarká nemohla ani rozprávať, čo stále len plakala. Presne si už nepamätá koľkokrát otca videli len za sklom, ale vždy to bolo veľmi nepríjemné. Z rozprávania otca verili, že ho za 2-3 mesiace pustia. Nemôže ho predsa držať za to čo nespravil. Chceli byť spolu doma, bratia potrebovali pomôcť s výberom strednej školy, potrebovali usmerniť aj z otcovej strany. Ich finančná situácia sa tiež zhoršila. Prišli o otcov príjem. Mama ich musela živiť sama s pomocou starých rodičov. Otec predtým pracoval v Biotike a popri práci chodil píliť drevo do lesa, niekedy píliť dosky a hranoly aj u nich na dvore. Väzba sa stále predlžovala. Spolužiaci sa ich pýtali, prečo vymeškávajú hodiny v škole a kde stále chodia. Nechápali, že otec je len vo väzbe, že prípad stále vyšetrujú. Par spolužiakov sa im posmievalo, že majú otca v base. Ona stále tvrdila, že nič nespravil a za chvíľu príde domov. Asi po polroku konečne sedeli za stolom a mohli sa normálne porozprávať a nie len cez telefón. Jej bolo otca vždy ľúto, že je tam určite hladný. Na návštevu otcovi vždy doniesla rezeň s rožkom. Mama po nej kričala, že to nesmie. Ona to vždy dobre skryla a popod stôl otcovi podávala. Nik ich nevidel. Odchádzala s lepším pocitom, že je aspoň najedený. Pravidelne otcovi posielali aj balíky a listy. Každý jeden deň im chodil list. Vinšovanie k 18-tke má doteraz odložené. Bolo jej hrozne smutno, že 18-tku nemôžu osláviť všetci spolu. Otec bol stále dlhšie a dlhšie vo väzbe a ich finančná situácia stále horšia. Ich starká musela predať byt, aby im mohla pomôcť. Išla bývať ku krstnej. Spomínala to už od začiatku, no verili, že otec ide čoskoro domov a žiadny byt predávať nebude musieť. No nakoniec sa tak stalo. Peniaze im veľmi pomohli. Chlapci a mama dochádzali do školy a práce z Podbrezovej do Banskej Bystrice, ona do Brezna. Len na dopravu potrebovali každý deň, plus pomôcky na stredné školy, hotelová akadémia bola dosť drahá. Otec bol pred väzbou na PN, ale príjem stále mal. Počas väzby im pomoc starých rodičov veľmi pomohla. S ich pomocou to nejak zvládli. Už len čakali na deň kedy sa otec vráti domov.

26. Z čestného prehlásenia H. F., nar. XX.X.XXXX, zo dňa XX.X.XXXX súd zistil, že sa jedná o čestné prehlásenie manželky žalobcu, v ktorom uviedla, že keď manžela zadržali, myslela si, že ho hneď pustia, pretože vedela, že to nemohol urobiť, z čoho ho obvinili. Manžel, keď bol doma, robil aj 2 roboty tak, že ich finančná situácia bola dobrá. Síce dosť investovali do prerábania domu, ale vždy mali nejaké úspory. Po zadržaní manžela sa časom minuli, musel sa platiť aj právnik a na iné nevyhnutné veci. Potom bola odkázaná nielen na finančnú pomoc od rodiny. Deti začali chodiť na stredné školy, takže potrebovali viac financií. Kvôli tomu mama predala byt, aby im finančne pomohla. Deti potrebovali z manželovej strany usmerniť, pomôcť, poradiť, napríklad pri výbere školy, bohužiaľ, osobne sa to nedalo. Deti koľkokrát prišli domov, že sa im v škole posmievali, že je otec v base. Raz boli zlostní inokedy plakali. Zle to pôsobilo na ich psychiku. Darmo vysvetľovali, že to nie je basa, niektorí to pochopili iní nie. Aj okolie sa správalo k nim divne. Nie všetci, ale kadejaké fámy kolovali, čo vôbec nebola pravda, ale niektorí ľudia si to vysvetľovali po svojom. Keď manžela nakoniec oslobodili, hneď si našiel zamestnanie. Potom začali podnikáť. Nakoniec sa radšej odsťahovali z Podbrezovej a predali dom, pretože tí istí policajti, čo manžela dostali do väzby, mu neustále zneprijemňovali život a tým aj im všetkým. Nič sa im za to nestalo (neboli potrestaní), čo spôsobili, tak mohli vymyslieť niečo iné.

27. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 0Tp/15/2007 súd zistil okrem iného, že dňa 14.3.2007 Okresná prokuratúra Brezno podala návrh na vzatie do väzby na tunajší súd pod sp. zn. 2Pv 128/07-5, a to na vzatie obvineného S. F., nar. X.X.XXXX, stíhaného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1,2 písm. c) Tr.zák. z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr.poriadku. Svoj návrh na vzatie obvineného žalobcu do väzby odôvodnil prokurátor tak, že pokiaľ ide o osobu obvineného S. F., tento bol doposiaľ šesťkrát súdom trestaný, pričom naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Brezno sp.

zn. 1T/63/2005 zo dňa 2.5.2005 so skúšobnou dobou do 1.12.2007. Dňa 27.2.2007 pod č. Pv 1217/06 bola na S. F. podaná obžaloba prokurátorom Okresnej prokuratúry v Brezne pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr.zák v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák. Na základe doposiaľ zabezpečených dôkazov má za to, že obvinený bude v prípade ponechania na slobode pokračovať v páchaní trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu.

V spise sa nachádza aj uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 15.3.2007, sp. zn. 0Tp/15/2007 sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Brezno ohľadom návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Brezno na vzatie do väzby obvineného S. F., z ktorého vyplýva, že rozhodol podľa § 72 ods. 2 Tr.poriadku z dôvodu § 71 ods. 1 písm. c) Tr.poriadku, že berie do väzby obvineného S. F., nar. X.X.XXXX, s tým, že väzba začína plynúť 13.3.2007 o 14.50 h. a vykoná sa v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica. Z odôvodnenia uznesenia o vzatí žalobcu do väzby vyplýva, že uznesením OR PZ ÚJaKP v Brezne ČVS: ORP-89/OdV-BR-2007 zo dňa 13.3.2007 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi pre zločin útoku na verejného činiteľa. Súd uviedol, že vzal žalobcu ako obvineného do väzby z dôvodov predstihovej (preventívnej) väzby, nakoľko mal za to, že je dôvodná obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti vzhľadom na to, že obvinený je doteraz šesťkrát súdom trestaný. Väzba bude mať preventívno - bezpečnostný charakter, ktorým sa má zabrániť škodlivým dôsledkom, ktoré by mohli nastať pokračovaním v trestnej činnosti obvineného.

V spise sa nachádza aj sťažnosť obvineného S. F., nar. X.X.XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 15.3.2007, sp. zn. 0Tp/15/2007 o vzatí do väzby. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 4.4.2007 sp. zn. 2Tpo 34/07 súd zistil, že sťažnosť obvineného S. F. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr.por. bola zamietnutá ako nedôvodná.

V spise sa nachádza aj žiadosť obvineného S. F. zo dňa 12.4.2007, na prepustenie z väzby na slobodu, na ktorú bolo súdom reagované prípisom adresovaným obhajcovi obvineného, v zmysle ktorého o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby zo dňa 12.4.2007 nie je možné rozhodnúť v súlade s § 79 ods. 3 tr. poriadku, nakoľko obvinený bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 0Tp 15/2007 zo dňa 15.3.2007 a o sťažnosti obvineného proti tomuto uzneseniu bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tpo 34/2007 zo dňa 4.4.2007 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku bola ako nedôvodná zamietnutá, a preto analogicky neuplynula lehota 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o vzatí do väzby nadobudlo právoplatnosť.

28. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/108/2007 súd okrem iného zistil, že z obžaloby Okresnej prokuratúry Brezno zo dňa 20.6.2007, sp. zn. 2Pv 128/07-30 vyplýva, že táto bola na tunajší súd doručená dňa 21.6.2007, obžaloba bola podaná na obvineného S. F., nar. X.X.XXXX, pretože dňa XX.X.XXXX v čase približne o 14.20 hod. v obci Podbrezová na ceste č. I/66 ako vodič motorového vozidla značky Škoda 105GL, ev. č. BB-XXXAD modrej farby potom, čo bol príslušníkom OO PZ Podbrezová nstržm. K. V. stojacim v strede jazdného pruhu pred križovatkou na ulici Sládkovičova v Podbrezovej vyzvaný, aby zastavil vozidlo, tak neurobil, neznižil rýchlosť a ani nezmenil smer jazdy a vozidlo namieril na nadstrážmajstra K. V., ktorý pred ním uskočil vľavo a následne s veliteľom hliadky ppráp. E. L. predmetné vozidlo prenasledovali a našli ho opustené na ulici Sládkovičova v Podbrezovej, pričom nstržm. K. V. neutrpel zranenie vyžadujúce lekárske ošetrenie, teda dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle použiť násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, čím spáchal pokus zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1, § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr.zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr.zákona.

V spise sa nachádza aj uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Brezne, ÚJKP zo dňa 13.3.2007, ČVS: ORP-/OdV-BR-2007, z ktorého súd zistil, že ním podľa § 206 ods. 1 Tr.poriadku začal stíhať S. F., nar. X.X.XXXX ako obvineného za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1,2 písm. c) Tr. zákona. V spise sa nachádza aj žiadosť obvineného S. F. zo dňa 26.5.2007, na prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej bolo rozhodnuté Okresným súdom Brezno dňa 18.7.2007, sp. zn. 1T/108/07 tak, že táto žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 26.5.2007 bola zamietnutá a súd ponechal obvineného vo väzbe, keď zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku neprijal písomný sľub obvineného S. F., nar. X.X.XXXX zo dňa 26.5.2007.

V spise sa tiež nachádza sťažnosť zo dňa 20.8.2007 obvineného S. F., nar. X.X.XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 18.7.2007 sp. zn. 1T/108/07, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.9.2007, sp. zn. 3To/203/2007 tak, že sťažnosť obvineného S. F. bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr.por. zamietnutá.

V spise sa tiež nachádza potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti č. D XXXXXX vystavené dňa 3.7.2006 MUDr. Jánom Zvaríkom, praktickým lekárom pre dospelých, na meno S. F., nar. X.X.XXXX, s vyznačenou práceneschopnosťou od 1.7.2006.

V spise sa nachádza aj rozhodnutie riaditeľa Spojenej strednej školy, Školská 7, Banská Bystrica zo dňa 18.4.2007 č. 598/07, z ktorého súd zistil, že týmto bol prijatý žiak S. F., nar. XX.XX.XXXX do prvého ročníka denného štúdia v učebnom odbore autoopravár na Spojenú strednú školu, Školská 7, Banská Bystrica v školskom roku 2007/2008.

V spise sa nachádza aj rozhodnutie riaditeľa Združenej strednej školy, Banská Bystrica zo dňa 18.4.2007 č. 343/2007-PK973673, z ktorého súd zistil, že týmto bol prijatý žiak H. F., nar. XX.XX.XXXX na denné štúdium do prvého ročníka Združenej strednej školy, do odboru čašník, servírka v školskom roku 2007/2008.

V spise sa nachádza aj potvrdenie o návšteve školy vystavené dňa 13.6.2007 Hotelovou akadémiou Brezno, z ktorého vyplýva, že týmto bolo potvrdené, že Y. F., nar. XX.X.XXXX je v školskom roku 2006/2007 žiakom druhého ročníka tejto školy.

V spise sa nachádza aj žiadosť obvineného S. F. zo dňa 5.11.2007, na prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej bolo rozhodnuté Okresným súdom Brezno dňa 5.11.2007, sp. zn. 1T/108/07 tak, že táto žiadosť obvineného S. F., nar. X.X.XXXX o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 5.11.2007 bola zamietnutá.

V spise sa tiež nachádza sťažnosť zo dňa 5.11.2007 obvineného S. F., nar. X.X.XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 5.11.2007 sp. zn. 1T/108/07, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5.12.2007, sp. zn. 3To/261/2007 tak, že sťažnosť obžalovaného S. F. bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr.por. zamietnutá.

V spise sa nachádza aj žiadosť obvineného S. F. zo dňa 14.1.2008, na prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej bolo rozhodnuté Okresným súdom Brezno dňa 28.1.2008, sp. zn. 1T/108/07 tak, že táto žiadosť obvineného S. F., nar. X.X.XXXX o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 14.1.2008 bola zamietnutá.

V spise sa tiež nachádza sťažnosť obvineného S. F., nar. X.X.XXXX proti uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 28.1.2008 sp. zn. 1T/108/07, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.2.2008, sp. zn. 3To/41/2008 tak, že sťažnosť obžalovaného S. F. bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr.por. zamietnutá a zároveň súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku neuložil dohľad probačného a mediačného úradníka.

V spise sa tiež nachádza uznesenie Okresného súdu Brezno zo dňa 7.4.2008 sp. zn. 1T/108/2007-304, z ktorého súd zistil, že samosudca Okresného súdu Brezno v trestnej veci obžalovaného S. F. rozhodol podľa § 79 ods. 1,3 Tr.poriadku, že prepúšťa obžalovaného S. F., nar. X.X.XXXX z väzby na slobodu.

V spise sa tiež nachádza uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 4.6.2008 sp. zn. 3To/136/2008, z ktorého súd zistil, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku bola sťažnosť Okresného prokurátora v Brezne proti uzneseniu samosudcu Okresného súdu v Brezne sp. zn. 1T/108/2007 zo dňa 7.4.2008 zamietnutá.

29. Právny zástupca žalobcu nad rámec svojich písomných vyjadrení na pojednávaníach k veci uviedol, že v prvom rade je dôležité kvalifikovanie nárokov žalobcu voči žalovanému, pričom právna kvalifikácia nimi urobená v novembri 2016 vychádza zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici. To znamená predmetom tohto súdneho konania je nárok na náhradu škody z titulu náhrady straty na zárobok v sume 10.056,- Eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.580,25 Eur. Ďalšie dôležité právne názory z uznesenia Krajského súdu sú podľa jeho názoru nasledovné. Z rozhodnutia Krajského súdu vyplýva, že táto právna vec sa má spravovať právnym režimom zákona č. 514/2003 Z.z. podľa znenia účinného do 31.12.2008. Základom pre posúdenie uplatnených nárokov žalobcu sú ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c) a § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorých ustanovení vyplýva, že žalovaný sa nemôže zbaviť zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi rozhodnutím o väzbe. Veľmi dôležitý právny názor Krajského súdu je vo vzťahu k výkladu zákonného ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., na ktorom bola postavená obrana žalovaného a to v tom aspekte, že dané ustanovenie podľa názoru Krajského súdu možno vykladať len zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, to znamená otázku zavinenia väzby nemožno posudzovať podľa predchádzajúcich odsúdení žalobcu a ani podľa predchádzajúceho spôsobu života žalobcu. Tento názor je úplne zrejmý a má svoje ratio aj vnútornú logiku. Z toho teda vyplýva, že žalovaným doposiaľ uvádzané argumenty o predchádzajúcich odsúdeniach žalobcu a o predchádzajúcom spôsobe života žalobcu sú zjavne neopodstatnené a právne irelevantné. Ďalej je veľmi podstatný právny názor krajského súdu vo vzťahu k vyčísleniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Napriek tomu, že Krajský súd vyslovil právny názor, že vec sa má spravovať režimom daného zákona účinného do 31.12.2008, výslovne uviedol, že nič nebránilo žalobcovi vyčísliť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1/30 priemernej nominálnej mesačnej

mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci rok. Uvedené nie je možné interpretovať tak, že si Krajský súd v Banskej Bystrici odporuje vo svojom zrušujúcom uznesení, ale je to potrebné interpretovať tak, že predmetná výška vyčíslenia náhrady nemajetkovej ujmy je bežnou a štandardnou v súdnej praxi súdov prvej inštancie, druhej inštancie i dokonca NS SR. Čo sa týka dvoch uplatnených nárokov v tomto súdnom konaní tak uviedol, že potom ako prevzal právne zastupovanie žalobcu, úplne okamžite vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania požiadal žalobcu o predloženie mu dôkazu o tom, že mal možnosť sa od apríla 2007 zamestnať ako pomocný robotník, ktorú skutočnosť uviedol do žaloby. Žalobca mu uviedol meno a priezvisko J. L. ako osoby, ktorá mala byť súčinná v procese jeho zamestnania, nevedel mu uviesť, či v tom roku 2007 bol pán J. L. samostatne zárobkovo-činnou osobou, konateľom nejakej obchodnej spoločnosti, alebo vedúcim zamestnancom u nejakého zamestnávateľa, ale vzhľadom, že žalobca nedisponuje finančnými prostriedkami, tak sa dohodli, že všetky tieto dôkazy týkajúce sa danej možnosti zamestnať sa v roku 2007 mu predloží na ich porade pred prvým pojednávaním v tejto veci, od kedy bude právnym zástupcom, a to z dôvodu, že z jeho strany nie je možné uhrádzať odmenu za takéto poskytovanie mu právnych služieb. Takáto ich porada sa mala uskutočniť vzhľadom na pojednávanie deň pred pojednávaním, avšak z dôvodu črevnej chrípky nebolo možné sa stretnúť. Preto ani nedisponuje listinnými dôkazmi, ani bližšou špecifikáciou pána J. L., resp. nevie označiť iné dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosť, že od apríla 2007 by žalobca mal alebo bol býval mal zamestnanie. Čo sa týka druhého nároku, a to je náhrada nemajetkovej ujmy, tak žalobca zmenil svoje rozhodnutie a namiesto pôvodne uplatnenej výšky sa rozhodol domáhať náhrady vo výške podľa v minulosti platného ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý ustanovoval minimálnu výšku tejto náhrady a to s prihliadnutím, že šlo o obligatórne ustanovenie vo vzťahu k prípadom, ktoré spĺňajú príslušné zákonné podmienky, čo bol aj prípad žalobcu. Z ustálenej judikatúry v obdobných veciach vyplýva, že takáto náhrada má predstavovať spravodlivé zadostučinenie a má zahŕňať peňažnú náhradu morálnej ujmy, ktorá je spôsobená fyzickej osobe poškodením občianskej cti, dobrej povesti a v dôsledku morálneho utrpenia v prípade väzby. Dovoľuje si pozornosť súdu upriamiť na napríklad na rozsudok Okresného súdu Bratislava I z januára 2016, proti ktorému žalovaný nepodal opravný prostriedok, kde je uvedené, že vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku vzatia žalobcu do väzby je nepochybné, že výkon väzby predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na osobný život fyzickej osoby, ktoré zasahujú do súkromného života, cti a dobrej povesti danej osoby a je spôsobilý takýto zásah porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Výkonom väzby u žalobcu v danom prípade súd konštatuje, že došlo k obmedzeniu jeho súkromného života a rodinného života, k odčleneniu žalobcu od jeho najbližších, pričom táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby v danom prípade to bolo 371 dní, v tejto veci je to až 450 dní, bol žalobca obmedzovaný vo svojom pohybe v kontakte s blízkymi osobami a známymi. V konaní bolo preukázané od kedy do kedy trvala väzba a súd konštatuje citujem „a teda je nepochybné, že navrhovateľ má nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy“. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že už táto samotná skutočnosť, teda rozhodnutie o väzbe a následné rozhodnutie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade žalobcu postúpenie veci inému orgánu odôvodňujú nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy. To znamená, žiadnu ďalšiu skutočnosť nie je potrebné dokazovať. Potom zostáva ďalšia otázka, ktorú je potrebné vyriešiť, a to je výška takejto nemateriálnej ujmy, pričom podľa tohto rozhodnutia bolo uvedené, že suma 20,- Eur za jeden deň pozbavenia osobnej slobody, ktorá vychádza z porovnania s výškami v iných obdobných sporoch ako aj v porovnaní s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je priznávaná v Českej republike ako inom členskom štáte Európskej únie je primeraná. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co/21/2016 z apríla 2016, v ktorom je uvedené, že rozhodujúce okolnosti daného prípadu vo vzťahu k určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú dve, a to dĺžka trestného stíhania navrhovateľa a dĺžka obmedzenia osobnej slobody navrhovateľa. V danom prípade to bolo 372 dní, v tejto veci u žalobcu išlo až o 450 dní. Teda výslovne krajský súd uvádza, ktoré okolnosti sú rozhodujúce pre posúdenie nárokovateľnosti náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu vykonanú takýmto spôsobom ako to bolo u žalobcu. Čo je však ešte zaujímavejšie vo vzťahu k tomuto ich prípadu je, že Krajský súd v Bratislave zmenil výšku náhrady nemajetkovej ujmy zo sumy 25,- Eur za jeden deň väzby až na 40,20 Eur, to znamená, že súdna judikatúra existujúca naozaj v súčasnosti, keďže ide o rozhodnutia z roku 2016 sú dôkazom toho, že žalobcom uplatnená výška je primeraná a vôbec sa nevymyká sumám, ktoré sú v súčasnosti priznávané. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru pre rozhodnutie o náhrade nemajetkovej ujmy nie je potrebné prihliadať na tú skutočnosť, či rozhodnutie o väzbe bolo nezákonným rozhodnutím, alebo či bolo výsledkom nesprávneho úradného postupu. Poukázal na formuláciu § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sa v písmenách a), b) predpokladá, že dané

rozhodnutie má byť nezákonné, v písmene d) že úradný postup má byť nesprávny, avšak v písmene c) postačuje ak existuje rozhodnutie o väzbe. Ďalej nárok je dôvodný, ak sa splní aspoň jedna z podmienok uvedená v § 8 ods. 5, to znamená, v tomto prípade trestná vec žalobcu bola postúpená na prejednanie inému orgánu, teda táto podmienka je splnená. Taktiež neexistuje žiadny dôvod uvedený v § 8 ods. 6, ktorý by odôvodňoval názor, že žalobca by si svoju väzbu zavinil sám. Rozhodnutie v trestnej veci a predovšetkým výslovná konštatácia v danom rozhodnutí o tom, že príslušné dôkazy údajne usvedčujúce žalobcu zo spáchania trestného činu, ktorý sa mu kládol za vinu, neboli vykonané úplne v súlade s trestným poriadkom. Žalobca si dovoľuje tvrdiť, že ak by toto dokazovanie v trestnom konaní bolo vykonané riadne a v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného poriadku, nikdy by nebolo bývalo došlo k jeho trestnému stíhaniu, nie to ešte k trestnému stíhaniu väzobnému. Tento názor preukazuje nielen samotný záver, kedy vec bola postúpená správne orgánu, aj to len v jednej maličkovej časti, a to či mohol žalobca vidieť policajta na ceste a ďalšie konanie lepšie povedané nekonanie v tejto veci, pretože správny orgán sa danou záležitosťou vôbec nikdy nezaoberal. Z tohto dôvodu žalobca zastáva názor, že celé trestné stíhanie bolo vyfabrikované, vykonštruované a bolo proti nemu vedené z dôvodu zaujatosti príslušných policajtov. Taktiež poukázal na veľmi dôležitú okolnosť, že trestné stíhanie bolo začaté na základe výpovedí daných dvoch policajtov, ktoré sa v podstate doslovne zhodovali. Taktiež poukázal na skutočnosť, že automatickosť a obligatornosť zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi žalovaným v tejto veci vyplýva aj z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., pretože toto ustanovenie nie je možné aplikovať na tento prípad. Existujú preto dva dôvody, a to že dané ustanovenie sa vzťahuje výlučne na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, teda príslušné kategórie podľa § 3 ods. 1, pričom daná vec nie je výsledkom ani nezákonného rozhodnutia, ani nesprávneho úradného postupu a taktiež v tomto prípade, teda druhý dôvod pre ktorý nemožno aplikovať § 17 ods. 2 je, že hypotézu daného ustanovenia nemožno naplniť. Totiž v danej veci rozhodnutie o väzbe žalobcu nemožno konštatovať porušenie práva. Je to zasa ustálené aj judikatúrou ÚS aj Európskeho súdu pre ľudské práva, kedy nárok na náhradu nemajetkovej ujmy prináleží fyzickej osobe, dokonca aj vtedy, ak väzba na ňom vykonaná bola zákonná. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu uviedol, že na základe vykonaného dokazovania v tejto právnej veci navrhuje, aby súd zaviazal žalovaného, aby žalobcovi zaplatil titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu vo výške 9.580,25 Eur a titulom náhrady straty na zárobku sumu vo výške 10.056,- Eur a aby zaviazal žalovaného k náhrade trov konania. Pridržiaval sa všetkých svojich doterajších vyjadrení predovšetkým prednesu z ostatného pojednávania z novembra 2017, pričom nad rámec toho uviedol, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy tak ako je koncipovaný v zákone č. 514/2003 Z.z. je automatickým nárokom v prípade splnenia všetkých zákonných predpokladov, tie sú nasledovné. Ide o skutočnosť, že osoba bola vzatá do väzby a následne vec bola postúpená inému orgánu, pričom príslušná osoba si väzbu nezavinila sama. Poukázal na skutočnosť, že tento § 8 ods. 6 citovaného zákona, ktorý definuje kedy právo na náhradu škody nevznikne sa má aplikovať takým spôsobom, že je ho potrebné vykladať výlučne zo skutkových okolností posudzovanej trestnej veci a nie z iných skutočností, napr. z predchádzajúcich odsúdení väzobne stíhanej osoby, alebo zo spôsobu života tejto osoby. Tvrdil, že v prípade žalobcu a jeho vzatia do väzby si žalobca väzbu nezavinil sám, je to nepochybne preukázané obsahom väzobného spisu vedeného Okresným súdom Brezno pod spisovou značkou 0Tp/15/2007, kedy dokonca opakovane bolo uvádzané, že je tu hrozba, alebo predpoklad alebo pochybnosť, že by žalobca pokračoval v danej trestnej činnosti, alebo by ju dokonal, t.j. že by sa pokúsil usmrtiť, alebo ublížiť na zdraví príslušníkovi polície. Táto skutočnosť bola aj samotným hlavným prvotným dôvodom pre jeho vzatie do väzby, pričom z ostatného rozhodnutia v tejto trestnej veci bolo zrejmé, že skutok nebol trestným činom a vec bola postúpená na prejednanie ako priestupok, pričom toto prejednanie sa vôbec neuskutočnilo. Z tejto samotnej chronologickej línie vyplýva, že domnienka, že žaloba o účelovosti a vykonštruovanej povahe väzobného stíhania je dôvodná. Veď ak by šlo o naozaj protiprávne konanie žalobcu kladieme otázku - nebol by sa štát týmto protiprávnym konaním zaoberal až do konečného dôsledku? Teda naozaj u žalobcu vystáva dojem, že šlo o akt osobnej pomsty, alebo nejakého podobne motivovaného konania zo strany daných policajtov, ktorí zhodne vypovedali v príslušnej trestnej veci. Čo sa týka preukazovania nemajetkovej ujmy tvrdil, že ide o paušálnu náhradu o istú formu spravodlivého zadosťučinenia, ktorú nie je potrebné nevyhnutne nejak osobitne preukazovať. Žalobca zastáva názor, že z predložených dôkazov je nepochybne, že jeho väzobné stíhanie negatívne postihlo nielen jeho ako osobu a jeho pracovný a osobný život, ale veľmi negatívne to zasiahlo celý rodinný život a jeho postavenie v spoločnosti. Ohrozilo to jeho život do tej miery, že nebol potom následne schopný sa v mieste bydliska zamestnať a bol nútený z rodinou odšťahovať sa z Podbrezovej do inej obce vzdalenej približne 50 km. Čo sa týka náhrady straty na zárobku žalobca je presvedčený, že takáto náhrada škody mu prináleží taktiež, pretože ako pred väzobným stíhaním tak aj po ňom bol zamestnaný, bol hlavným

živiteľom rodiny s tromi maloletými deťmi, dosahoval príjem zo zamestnania aj pred väzbou, aj po väzbe a teda že takýto nárok mu patrí.

30. Z prednesu povereného zamestnanca žalovaného na pojednávaniach súd zistil, že v plnom rozsahu zotrávajú na svojich vyjadreniach písomných ako aj ústnych, pričom poukazujú najmä na § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý v predmetnej veci vylučuje zodpovednosť štátu, keďže právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba väzbu zavinila sama. Zodpovednosť štátu preto v predmetnej veci nie daná a taktiež žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca nebol pred vzatím do väzby zamestnaný, a preto jeho nárok na náhradu strany na zárobku je nedôvodný. Žalovaný má taktiež za to, že nemajetková ujma nebola žalobcom preukázaná, a preto žiada žalobu zamietnuť ako nedôvodnú a v prípade úspechu si uplatňuje nárok na náhradu trov konania. Čo sa týka žalobcom doložených potvrdení, a to jednak potvrdenia pána E. H. z Biotiky a.s., podľa ich názoru tento dôkaz nemožno považovať za dôkaz v tomto konaní, nakoľko pán H. podľa ich zistení nefiguroval ako štatutárny orgán Biotiky a.s. a zároveň nie je zjavné, či ten podpis, ktorý je na uvedenom potvrdení, je skutočne jeho podpis. Čo sa týka druhého potvrdenia, ktoré žalobca predložil, ktoré je vystavené pánom J. L. z Vlkanovej, k tomuto uviedol, že toto potvrdenie nepreukazuje ušlý zisk žalobcu. Z uvedeného potvrdenia nemožno zistiť, či by žalobca nastúpil do uvedeného zamestnania, za akých podmienok by nastúpil a či by napr. neskončil tento pracovný pomer v skúšobnej dobe. V záverečnej reči uviedol, že vzhľadom na všetky vyjadrenia žalovaného tak písomné ako aj ústne do konania predložené žalovaný žiada, aby súd žalobu proti žalovanému ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol a v prípade úspechu si teda žalovaný uplatňuje nárok na náhradu trov konania.

31. Z výsluchu žalobcu súd okrem iného zistil, že stručne uviedol dôvody, pre ktoré bol vzatý do väzby. Potom ako ho zastavili policajti, on na nich apeloval, aby išli sa pozrieť do banky, kde vyberal peniaze, takže nie je pravda to čo oni tvrdili vo svojich výpovediach počas trestného konania, že im utekal, nakoľko im nemohol utekať, keďže vyberal peniaze z banky. Ukazoval im aj potvrdenie, avšak žiadal ich, aby išli aj do banky, do banky však policajti nešli. Ďalej poukázal na to, že v rámci trestného konania mali policajti, ktorí voči nemu vypovedali rovnaké výpovede. Taktiež vždy povedali inú verziu toho, ako ho zastavovali a miesto a spôsob zastavovania. Celá jeho väzba bola vykonštruovaná a umelo predĺžovaná. V rámci vyšetrovania a trestného konania podal aj dôkazy, resp. návrhy na vykonanie dôkazov, tieto neboli vzaté do úvahy. Iné dôkazy v rámci trestného konania neboli. 07.04.2008 ho súd oslobodil, jednalo sa o rozhodnutie okresného súdu, potom však vec stála na okresnom súde a až na námietku jeho právneho zástupcu vec išla na krajský súd, kde 04.06.2008 rozhodol krajský súd a krajský súd ho prepustil z väzby. Taktiež poukázal na to, že v rámci trestného konania výsluchy svedkov neboli vykonané v súlade so zákonom. Z uvedeného dôvodu žiada primerané odškodnenie, nakoľko z uvedeného priebehu veci, aj z vykonaných dôkazov, ktoré predložil je zjavné, že vo väzbe bol neprimerane dlho. Pokiaľ zástupca žalovaného poukázal na to, že v čase keď bol vzatý do väzby, bol nezamestnaný, resp. nepracoval, k tomu uviedol, že jeho pracovný pomer skončil zo zdravotných dôvodov, avšak bol PN a mal príjem ako keby bol zamestnaný. Taktiež uviedol, že keby nebol vzatý do väzby, mal viac ponúk na zamestnanie, z tých ponúk, ktoré mal, súdu preukázal dve, a to jednak že by ho zobrali naspäť do Biotiky, alebo že by ho zamestnal pán J. L., ktorého potvrdenie predložil. Taktiež by sa bol mohol zamestnať aj u brata, ktorý robil s drevom. V tom čase bola robota, takže určite by si nejakú robotu našiel a niekde by sa zamestnal. Pokiaľ zástupca žalovaného poukázal na potvrdenie, ktoré predložil od pána H. z Biotiky a.s., k tomu uviedol, že tento pán síce nebol štatutárny zástupca, avšak v Biotike to nešlo tak, že by tieto potvrdenia vydávali štatutárni zástupcovia. Pokiaľ potrebovali nejakých zamestnancov v Biotike, to väčšinou prebiehalo tak, že z prevádzky dali podnet, že potrebujú niekoho zamestnať, prevádzkar o tom rozhodoval, pričom tento pán E. H. bol prevádzkarom v Biotike. Tento potom rozhodol, či niekoho potrebujú a či niekoho zoberú a potom išiel tento podnet na personálne oddelenie. Ďalej poukázal na to, že po prepustení z väzby sa hneď zamestnal ako vodič v pivovare v Banskej Bystrici, a to v júli 2008. Ešte poukázal na ich finančnú situáciu, resp. finančnú situáciu jeho rodiny v čase, keď bol vo väzbe. Aj z vyjadrenia jeho manželky a taktiež z celkovej situácie vyplýva, že ich finančná situácia nebola dobrá, svokra musela predať byt, aby im pomohla finančne a poskytla im peniaze, nakoľko ich úspory sa už minuli počas doby čo bol vo väzbe. Tieto úspory sa minuli zhruba asi za pol roka odvtedy čo bol vzatý do väzby. Ďalej uviedol, že čo sa týka skutočnosti, že po väzbe sa zamestnal, k uvedenému uviedol, že v Podbrezovej si nevedel nájsť zamestnanie, nakoľko jeho obraz v očiach ostatných ľudí, resp. susedov a ľudí z Podbrezovej bol taký, ako bol, vzhľadom k tomu, že bol vo väzbe a preto si našiel zamestnanie až v Banskej Bystrici. Na otázku svojho právneho zástupcu, z akého dôvodu bol vo väzbe, uviedol, že 15.03.2007 bol vzatý do väzby z dôvodu, že sa vraj pokúsil zraziť policajta a že bude pokračovať v trestnej činnosti, alebo že dokoná

trestnú činnosť o ktorú sa pokúsil a ktorú vraj pripravoval. Na ďalšiu otázku svojho právneho zástupcu, či požiadal o prepustenie z väzby, uviedol, že hneď požiadal o prepustenie z väzby a v priebehu trestného konania o prepustenie z väzby požiadal niekoľkokrát. Na ďalšiu otázku svojho právneho zástupcu, či bolo jeho žiadosťami o prepustenie z väzby vyhovené, žalobca uviedol, že ani raz mu nebolo vyhovené, až potom na konci ho prepustili. Na ďalšiu otázku svojho právneho zástupcu, z akých dôvodov zamietli jeho žiadosť o prepustenie z väzby, uviedol, že väčšinou to odôvodňovali tým, že bude pokračovať v trestnej činnosti, alebo niekedy dôvod ani neuviedli, dokonca v poslednom prípade prokurátor ani neuviedol žiaden dôvod. Na ďalšiu otázku svojho právneho zástupcu, či sa zaoberal nejaký štátny orgán po jeho prepustení skutkom, z ktorého bol obvinený, uviedol, že nie, po prepustení z väzby ani doteraz sa uvedeným skutkom žiadny štátny orgán nezaoberal, uvedená vec nebola prejednaná ako priestupok doteraz. Na otázku povereného zamestnanca žalovaného, v akom meste podnikal brat žalobcu, pokiaľ žalobca uvádzal, že by mal možnosť sa u neho zamestnať, žalobca uviedol, že jeho brat podnikal v okolí Banskej Bystrice a Horehronia. Na ďalšiu otázku povereného zamestnanca žalovaného na žalobcu, ako potom myslel svoje vyjadrenie v žalobe, že po prepustení z väzby nemal možnosť sa zamestnať, čo uvádzal v žalobe, žalobca uviedol, že to myslel tak, že len v okolí Podbrezovej nemal možnosť sa zamestnať.

32. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

33. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

34. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

35. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom k 31.12.2008 (ďalej len „citovaný zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe.

36. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

37. Podľa § 8 ods. 5 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

38. Podľa § 8 ods. 6 citovaného zákona, právo na náhradu škody nevznikne: a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

39. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť,“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

40. Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

41. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

42. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo

nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

43. Podľa § 27b ods. 1 - Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2009 v znení účinnom od 1.1.2009, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008.

44. Po otvorení pojednávania podaním zo dňa 17.8.2012 v spojení s písomným podaním zo dňa 4.11.2016 zbral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 20.419,75 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Súd rozhodol o čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie vyššie uvedenej sumy v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 CSP tak, že v tejto časti konanie zastavil s tým, že žalovaný s čiastočným zastavením konania súhlasil.

45. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba žalobcu po čiastočnom späťvzátí žaloby je čiastočne dôvodná.

46. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že uznesením zo dňa 13.3.2007 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin útoku na verejného činiteľa. Následne uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Brezno zo dňa 15.3.2007 bol žalobca vzatý do väzby, ktorá začala dňom 13.3.2007 a trvala do 4.6.2008, kedy bol žalobca prepustený z väzby na slobodu. Uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/108/2007 zo dňa 7.4.2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/135/2008 zo dňa 4.6.2008 bola vec žalobcu ako obžalovaného za skutok, ktorý obžaloba kvalifikovala ako pokus zločinu útoku na verejného činiteľa postúpená Okresnému riaditeľstvu PZ, Okresnému dopravnému inšpektorátu v Brezne, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal prejednať ako priestupok.

47. Vo všeobecnosti štát (žalovaný) zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.), pričom pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.) a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán (§ 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z.); štát (žalovaný) za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú okrem iného aj rozhodnutím o väzbe (§ 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z.z.) a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.); na základe uvedeného zodpovedá štát (žalovaný) aj za škodu spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom rozhodnutím o väzbe v takomto konaní. Na vznik zodpovednosti štátu (žalovaného) za škodu, (resp. nemajetkovú ujmu) z titulu rozhodnutia o väzbe je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú (1) rozhodnutie o väzbe, (2) vykonanie väzby, (3) zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby alebo skončenie trestného stíhania postúpením veci inému orgánu, (4) absencia negatívnych zákonných podmienok podľa § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., (5) vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a (6) príčinná súvislosť medzi väzbou a škodou, resp. nemajetkovou ujmu.

48. V prejednáwanej veci uplatnil žalobca proti žalovanému nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z titulu rozhodnutia o väzbe podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. (uznesenie o vzatí do väzby zo dňa 15.3.2007). Zo skutkových okolností prejednáwanej veci vyplýva, že žalobca bol stranou v trestnom stíhaní, v ktorom mu bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 13.3.2007 pre zločin útoku na verejného činiteľa (neskôr právna kvalifikácia zmenená na pokus zločinu útoku na verejného činiteľa), pričom uznesením Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/108/2007 zo dňa 7.4.2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/135/2008 zo dňa 4.6.2008 bola vec žalobcu ako obžalovaného za skutok, ktorý obžaloba kvalifikovala ako pokus zločinu útoku na verejného činiteľa postúpená Okresnému riaditeľstvu PZ, Okresnému dopravnému inšpektorátu v Brezne, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal prejednať ako priestupok.

49. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobcovi nevzniklo právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) citovaného zákona, konkrétne z dôvodu, že žalobca si väzbu zavinil sám, s touto obranou žalovaného sa súd nestotožnil, a to aj s poukazom na právny názor, ktorý zastáva tento súd, vyslovený aj v rozhodnutí NS ČR zo dňa 29.1.2009, sp.zn.

25Cdo 3038/2006 publikovaný pod č. 110/2009, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že nie je z hľadiska citovaného ustanovenia (v českom právnom poriadku § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody nemá ten, kto si väzbu, odsúdenie alebo uloženie ochranného opatrenia zavinil sám), významné, či konanie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale to, či jeho chovanie bolo dôvodom k obave zakladajúcej dôvod, pre ktorý bol vzatý do väzby. Zároveň staršia rozhodovacia prax tiež konštatovala, že nemožno jednoznačne vidieť zavinenie väzby už v tom, že nariadenie väzby bolo odôvodnené tým, že ide o osobu niekoľkokrát trestanú pre majetkové trestné činy a že teda vzhľadom na osobu páchatel'a je nebezpečenstvo, že by sa mohol pokúsiť o útek alebo by sa mohol skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu a že je dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. Pri rozhodovaní o náhrade škody za väzbu nemožno pre posúdenie otázky zavinenia väzby mechanicky preberať dôvody, o ktoré sa opieralo rozhodnutie o väzbe, naopak vždy je potrebné zisťovať, či došlo k určitému konaniu, ktorým obvinený zavinil väzbu. (viď R 20/1981, stanovisko sp. zn. Cpjf 145/78). Nakoľko súd vykonaným dokazovaním vrátane pripojených trestných spisov takéto konanie u žalobcu nezistil, nedospel logicky k záveru, že by si žalobca väzbu zavinil sám a tým mu nevzniklo právo na náhradu škody. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na názor vyslovený v prejednávanej veci Krajským súdom v Banskej Bystrici v zrušujúcom uznesení č.k. 16Co/385/2012-98 zo dňa 23.5.2013, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. ohľadne dôvodov zbavenia sa zodpovednosti žalovaného a k zavineniu väzby samotným žalobcom je možné vykladať len zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, nie však z predchádzajúcich odsúdení, resp. spôsobu života žalobcu. V danom prípade však z odôvodnenia uznesenia o vzatí žalobcu do väzby vyplýva, že nariadenie väzby bolo odôvodnené tým, že obvinený bol dovtedy šesťkrát súdom trestaný. Preto súd dospel k názoru, že v danej veci nejde o prípad, že by si obvinený spôsobil obmedzenie osobnej slobody vlastným zavinením.

50. Po čiastočnom späťvzatí žaloby zo strany žalobcu a následnom zastavení konania v danej časti, predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 10.056,- Eur z titulu náhrady škody a sumy 9.580,25 Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o náhradu škody, táto bola žalobcom uplatnená z titulu ušlého zisku spočívajúceho v ušlej mzde zo zamestnania vo výške 10.056,- Eur za obdobie od marca 2007 do konca mesiaca apríl 2010. Pri výpočte škody žalobca vychádzal zo stanovenej výšky minimálnej mzdy upravenej v súlade so zákonom č. 90/1996 Z.z., ktorá bola na rok 2007 a 2008 upravená vo výške 240,- Eur, na rok 2009 vo výške 295,50 Eur a pre rok 2010 vo výške 307,70 Eur. Keďže do väzby bol žalobca vzatý v mesiaci marec 2007 a skončila v mesiaci jún 2008, čo je 16 kalendárnych mesiacov, preto bola ušlá mzda za čas strávený vo väzbe žalobcom vyčíslená vo výške 3.840,- Eur. Ušlá mzda od mesiaca júl 2008 až do mesiaca apríl 2010 bola žalobcom vyčíslená na sumu 6.216,80 Eur.

51. Súdna prax je jednotná v tom, že „ušlý zisk je ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravidelný chod vecí; ušlý zisk sa tak neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu; na vznik nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť naisto preukázané, že pri pravidelnom behu vecí (t.j. nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu, resp. vzniku škodnej udalosti; pri posudzovaní ušlého zisku teda nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku“ (dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje práve poškodeného); vznik nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku tak „musí byť podložený existujúcimi a reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých je možné usudzovať, že škodná udalosť skutočne negatívne zasiahla do priebehu konkrétneho deja (pravidelného chodu vecí) vedúceho k určitému zisku; pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel; v prípade ušlého zisku ide teda o ujmu už nastalú (vzniknutú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“ (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/198/2007 zo dňa 30.09.2008, sp. zn. 5Cdo/246/2013 zo dňa 24.02.2016 a sp. zn. 5MCdo/1/2011 zo dňa 29.10.2012 alebo uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.04.2010, sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 3Cdo/513/2014 zo dňa 21.06.2016 a sp.

zn. 5Cdo/195/2015 zo dňa 29.03.2017; rovnako porovnaj napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/2121/2010 zo dňa 27.03.2012).

52. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca pred vzatím do väzby pracoval v spoločnosti Biotika a.s. od 19.6.2002 do 30.6.2006, pričom od 1.7.2006 do 31.3.2007 bol uznaný za práceneschopného a poberal nemocenské dávky. Následne po prepustení na slobodu sa žalobca od júla 2008 zamestnal v pivovare v Banskej Bystrici ako vodič, čo mal súd preukázané z výsluchu žalobcu. V prejednávanej veci žalobca ako poškodený tvrdí ušlý zisk v podobe ušlej mzdy preukazoval potvrdením E. H., Biotika a.s. zo dňa 17.5.2016 a potvrdením J. L. zo dňa 7.11.2017 o možnosti žalobcu zamestnať sa v apríli 2007 alebo v máji 2007. Žalovaný namietal ako dôkaz potvrdenie E. H. z Biotiky, a.s., nakoľko podľa jeho zistení pán H. nefiguroval ako štatutárny orgán Biotiky a.s. a zároveň podľa žalovaného nie je zjavné, či sa jedná o podpis uvedenej osoby. Pokiaľ ide o doložené potvrdenie E. H. z Biotiky a.s. zo dňa 17.5.2016, toto súd akceptoval ako dôkaz v konaní napriek námietkam žalovaného, nakoľko toto potvrdenie je opatrené aj pečiatkou spoločnosti Biotika a.s., Personálne oddelenie, ako aj s príhľadnutím na výpoveď žalobcu na pojednávaní ohľadne vystavovania takýchto potvrdení, keď možno mať za to, že v tak veľkej spoločnosti akou spoločnosť Biotika a.s. je, nevystavujú takéto potvrdenia priamo štatutárne orgány spoločnosti, ale práve personálne oddelenie, ktoré je na to zriadené. Vzhľadom na uvedené dospel súd k názoru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie pravidelného chodu vecí, z ktorého by vyplynul záver, že nebyť vzatia do väzby a výkonu väzby, žalobca by s vysokou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dosiahol príjem zo zamestnania minimálne vo výške minimálnej mzdy. Súd v tejto súvislosti zohľadnil aj skutočnosť, že v prípade žalobcu sa jednalo o živiteľa rodiny s v tom čase tromi maloletými deťmi a zároveň žalobca sa zamestnal ihneď od nasledujúceho mesiaca po prepustení na slobodu, takže je málo pravdepodobné, že nebyť vzatia do väzby, by sa nezamestnal, keď aj sám vo výpovedi na pojednávaní uviedol, že mal viacero pracovných ponúk. Súd však priznal žalobcovi z titulu náhrady škody len čiastku 3.600,- Eur za obdobie od apríla 2007 do konca mesiaca jún 2008 (čo je 15 kalendárnych mesiacov), keď pri výpočte škody tiež vychádzal zo stanovenej výšky minimálnej mzdy upravenej v súlade so zákonom č. 90/1996 Z.z., ktorá bola na rok 2007 a 2008 upravená vo výške 240,- Eur, keď dospel k záveru, že zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za vznik majetkovej škody žalobcu v podobe ušlého zisku z titulu rozhodnutia o väzbe boli splnené len za uvedené obdobie od apríla 2007 do konca mesiaca jún 2008. Hoci žalobca bol prepustený na slobodu 4.6.2008, je zjavné, že po tak dlhej dobe strávenej vo väzbe (450 dní) mal možnosť sa podľa názoru súdu reálne zamestnať od júla 2008, a preto súd priznal žalobcovi ušlú mzdu aj za celý mesiac jún 2008. Pokiaľ si žalobca uplatnil ušlú mzdu aj za mesiac marec 2007, v tejto časti žaloba nebola dôvodná, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca by sa, nebyť vzatia do väzby, bol zamestnal len od mesiaca apríl 2007 a zároveň za mesiac marec 2007 poberal ešte nemocenské dávky. Za dôvodne uplatnený nepovažoval súd ani nárok na náhradu škody v podobe ušlej mzdy za obdobie od júla 2008 do apríla 2010, nakoľko už nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi väzbou a škodou, a zároveň mal súd preukázané, že žalobca sa po prepustení z väzby zamestnal od júla 2008. Nakoľko súd žalobcovi priznal nárok z titulu náhrady škody len v časti uplatneného, nárok žalobcu z titulu náhrady škody v prevyšujúcej časti zamietol.

53. V prejednanom spore žalobca žalobou uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý po čiastočnom späťvzati uplatňoval v sume 9.580,25 Eur z titulu rozhodnutia o väzbe. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu za väzbu, túto jej výšku žalobca vypočítal s poukazom na počet dní trvania väzby, t.j. 450 dní s tým, že za každý deň trvania väzby požadoval minimálnu sumu podľa ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2009 do 31.12.2012, v ktorom zákon stanovil minimálnu sumu nemajetkovej ujmy na jednu tridsatinu priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok za každý deň pozbavenia osobnej slobody. Z hľadiska prejednaného sporu tak minimálna sadzba náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom predstavovala za obdobie od 13.3.2007 do 31.12.2007 sumu 20,75 Eur denne ako jedna tridsatina z priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2006 v sume 622,75 Eur (18.761,- Sk) (čo predstavuje sumu 6.100,50 Eur za 294 dní väzby) a minimálna sadzba náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom predstavovala za obdobie od 1.1.2008 do 4.6.2008 sumu 22,29 Eur denne ako jedna tridsatina z priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2007 v sume 668,72 Eur (20.146,- Sk) (čo predstavuje sumu 3.477,24 Eur za 156 dní väzby). V tejto časti, ktorú si žalobca uplatňoval ako primerané zadostučinenie za nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku väzby, súd žalobe vyhovel v celom rozsahu, keď zohľadnil skutočnosť, že pri výpočte celkovej sumy 9.580,25 Eur sa žalobca dopustil chyby v počítaní, keďže súčet sumy 6.100,50 Eur a sumy 3.477,24 Eur

predstavuje celkovú sumu 9.577,74 Eur, a nie sumu 9.580,25 Eur. Súd teda priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 9.577,74 Eur, keď tiež pri tejto výške vychádzal z počtu dní doby trvania väzby, t.j. 450 dní s tým, že za jeden deň trvania väzby priznal žalobcom požadované sumy, t.j. sumu 20,75 Eur denne za obdobie od 13.3.2007 do 31.12.2007 a sumu 22,29 Eur denne za obdobie od 1.1.2008 do 4.6.2008. Súd si je vedomý, že pri svojom rozhodovaní musel vychádzať zo znenia citovaného zákona č. 514/2003 Z.z. účinného ku 31.12.2008 s poukazom na prechodné ustanovenia, resp. neexistenciu prechodných ustanovení k úpravám, ku ktorým účinnosti došlo neskôr (k tejto otázke sa podrobnejšie súd vyjadrí neskôr), avšak súd zastáva názor, že pokiaľ citovaný zákon v znení účinnom do 31.12.2008 v § 17 nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá môže byť priznaná, môže súd ako výkladové pravidlo použiť zásadu, ktorá bola neskôr zapracovaná do citovaného zákona v § 17 ods. 4, z ktorého má vyplývať, že minimálna výška nemajetkovej ujmy za jeden deň spôsobenej rozhodnutím o väzbe za každý deň pozbavenia osobnej slobody je minimálne 1/30-ina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. V prechodných ustanoveniach k úpravám účinným od 01.01.2009 je výslovne ustanovené, že sa aplikácia zákona č. 514/2003 Z.z. riadi dátumom vydania rozhodnutia, ktoré poškodená osoba označuje za nezákonné a nie okamihom vzniku nároku na náhradu škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008 v §-e 17 neurčoval kritériá pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Novela zákona č. 514/2003 Z.z. uskutočnená zákonom č. 517/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v dôvodovej správe uvádza: „dopĺňa sa právna úprava posudzovania nároku na úhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch a to jednak určením kritérií, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti zohľadňuje, ako aj zavedením mechanizmu určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, ktorá sa bude odvíjať od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky. Navrhovaná zmena vychádza z požiadaviek aplikačnej praxe“. Požiadavka aplikačnej praxe a určenie kritérií pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008 vychádzala aj z námietok štátnych orgánov konajúcich za štát v sporoch o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré vytýkali súdom nižšej inštancie, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy určenú voľnou úvahou podľa § 136 O.s.p. súdy nedostatočne odôvodňovali a ich úvahy nedovoľovali prieskum z hľadiska správnosti rozhodnutia a primeranosti odškodnenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uznesení sp. zn. 7Cdo/145/2001 z 12.12.2012 vyjadril k analogickej aplikácii ustanovenia § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.12.2012 na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej z rozhodnutia vydaného pred 31.12.2008 tak, že pokiaľ by aj súd pri posudzovaní uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2009, nešlo by o nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že podľa kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1. januára 2009 právna prax postupovala už dávno pred účinnosťou tejto novely zákona. Teda skutočnosť, že tieto kritériá sa novelou uskutočnenou zákonom č. 517/2008 Z.z. dostali do zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2009 na samotnom posudzovaní nároku nič nezmenilo, lebo súdy ich zohľadňovali už v čase, kedy ustanovenie § 17 citovaného zákona ešte výslovne nebolo obohatené o tieto kritériá. V prejednávanej veci súd pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu vychádzal aj zo záverov súdnej praxe, podľa ktorých hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú; určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti; súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadostučinenie podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, spoločnosti a podobne (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/154/2011 zo dňa 12.12.2012). Pri rozhodovaní tak súd prihliadol najmä na povahu trestnej veci a celkovú dĺžku pozbavenia osobnej slobody žalobcu, do úvahy zobral tiež následky, ktoré žalobcovi vznikli väzbou v súkromnom živote. Na základe uvedeného potom dospel súd k záveru, že sadzba náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu uplatnená žalobcom v sume 20,75 Eur denne, resp. v sume 22,29 Eur denne je primeraná okolnostiam posudzovaného prípadu, a to vzhľadom na závažnosť trestného činu, ktorý bol žalobcovi kladený za vinu (pokus zločinu útoku na verejného činiteľa), dĺžku pozbavenia osobnej slobody (450 dní), odlúčenie žalobcu od rodiny, konkrétne manželky a maloletých detí (dvaja synovia Ondrej a Martin vo veku 15 rokov a dcéra Veronika vo veku 17 rokov), ktoré potrebovali usmerniť aj zo strany otca, najmä synovia, ktorí práve v čase vzatia žalobcu do väzby potrebovali pomôcť a poradiť s výberom strednej školy. V neposlednom rade súd pri svojej úvahe o výške priznanej nemajetkovej ujmy za väzbu zobral do úvahy fakt, že počas doby výkonu väzby je človek

odlúčený od svojej rodiny ako takej, od svojich priateľov, nemôže okrem svojej práce sa venovať svojim záľubám a musí sa podriaďiť subkultúre vo väzenskom prostredí, čo vo vzájomných súvislostiach pre každého človeka musí znamenať enormnú záťaž aj po psychickej stránke a zásah do jeho osobnej integrity a osobnej slobody.

54. Súd posúdil predmetnú vec v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2008 s poukazom na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2009 uvedených v § 27b citovaného zákona, v ktorom bolo jednoznačne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008 s tým, že u ďalších zmien tejto právnej úpravy absentovali prechodné ustanovenia a súd vychádzal zároveň zo zásady, že v právnom štáte by mal platiť zákaz pôsobenia právnych noriem do minulosti, keďže jedným z princípov právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok by mal byť zákaz spätného t.j. retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov.

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

57. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

58. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 a § 257 CSP a žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, nakoľko v konaní bol percentuálne úspešnejší žalovaný, aj s prihliadnutím na čiastočné späťvzatie žaloby, kde procesné zavinenie na zastavení konania v tejto časti je na strane žalobcu, ako aj s prihliadnutím na zamietnutie žaloby v časti prevyšujúcej priznané plnenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v charaktere daného sporu, keď rozhodnutie o výške plnenia v časti záviselo na úvahe súdu, a zároveň prihliadol k tomu, že žalobca v rámci konania bol úspešný v odvolacom konaní a v dovolacom konaní.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.